

[Søren Olesen.]

Forhold gjorde sin Ret gældende og overtog Bygningerne paa de Vilkaar, som er angivet i § 22.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri

(Erik Eriksen):

Jeg har kun faa Bemærkninger at gøre, da der jo ikke nu i anden Omgang er blevet fremført noget nyt, men jeg vil gerne gentage det, som jeg allerede har sagt til det ærede Medlem Hr. Carl Petersen, der igen var inde paa Forholdet imellem Amtsraadens, Landboforeningernes og Husmandsforeningernes Indstilling og den teoretiske Uddannelse kontra Opsparing af Penge for Ansøgnernes Vedkommende, at dette er saglige Enkeltheder, som — det tør jeg vel nok sige — hverken kan bringe det ærede Medlems eller min Samvittighed i nogen stor Uro, og alt dette mener jeg vi kan drøfte i Udvalget. Jeg skal være villig dertil.

I øvrigt er Paastanden om, at der ikke vil blive Jord nok, blevet gentaget, men det er ikke andet end en Paastand og kan ifølge Sagens Natur heller ikke være andet. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg har sagt i mit første Indlæg, men vil kun fastholde, at jeg med en Række Eksempler har begrundet, hvorfor jeg tror, at Statens Jordlovsudvalg vil staa stærkere som Køber, end nogen privat Instans vil det. Og videre vil jeg gerne understrege, at saa vidt jeg kan se, vil der langt frem i Tiden ikke kunne skaffes Byggematerialer, hvorimod der er Jord nok. Disse Ting staar fast, det er noget, de faktiske Forhold viser.

I Forbindelse med Talen om, hvor megen Jord vi har, har jeg redegjort for, hvad jeg venter, der vil ske i den nærmeste Tid, men derudover raader Jordlovsudvalget jo alligevel over betydelige Arealer. Lad mig saaledes nævne, at paa Sjælland, Fyn, Lolland-Falster og i Jylland — her drejer det sig navnlig om Store Vildmose og Lille Vildmose — har Jordlovsudvalget 8230 ha, og gaar vi til de sønderjyske Amter, ligger der mellem 6000 og 7000 ha — nærmere det sidste —, og dertil kommer de Vogelgangske Ejendomme paa en 3000 ha, og hvis jeg tør nævne det, saa ligger der omtrent 6000 ha i sønderjyske Præstegaardsjorder, der er Degnejorder og dertil senere konfiskerede Jorder. Det er altsaa ikke ubetydelige Reserver, som Jordlovsudvalget i Dag ligger inde med, og dertil kommer, som jeg

har nævnt, at jeg tror paa, at Udbudet af Jord vil stige i den kommende Tid.

Til det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen vil jeg sige, at jeg maatte forstaa det saadan, at det ærede Medlem og jeg i Virkeligheden var enige om Baggrunden for Ønskerne om Tillægsjord. Det ærede Medlem var selv inde paa, at disse Ønsker kunde svinge noget med Konjunkturerne, og nævnte selv, hvad der jo er rigtigt, at Krig og Afspærringen naturligt har forstærket Ønskerne om at faa Tillægsjord, hvilket hænger sammen med den Afspærring, vi stadig væk er ude for, af Importen af Korn og Raastoffer i det hele taget til Landbruget. Jeg var ogsaa meget glad for at konstatere den Betydning, det ærede Medlem lægger i, at Landbostanden som saadan vil gaa ind for denne Lovgivning, fordi jeg — og det gør det ærede Medlem jo ogsaa — maa anse det for noget meget væsentligt, at en Lovgivning som den, her er Tale om, møder Forstaaelse i det, jeg vil kalde Bondestanden.

Det ærede Medlem Hr. Søren Olesen var igen inde paa sin Betragtning vedrørende § 22; den er ikke i Stand til at vække nogen særlig Interesse hos mig, for det er jo ikke andet end en gammel Bestemmelse, som stiller alle efter 1919-Loven lige. Herom var der Enighed i Kommissionen; det har altid været saaledes, at her var Forskellen paa Jordrentebrugene og paa privat indkøbt Jord. Men hvis der er Ønsker om at ændre Bestemmelsen — bevares, saa kan vi se paa det i Udvalget, men her er altsaa ikke Tale om andet end den Forskel, der altid har været — ikke Spor andet. Dernæst spurgte det ærede Medlem mig, om jeg mente, det var rigtigt i det hele taget at sælge Jord i offentligt Eje paa andre Vilkaar end paa Jordrentevilkaar. Dette Spørgsmaal er i og for sig overflødigt, for naar jeg har foreslaaet det i Lovforslaget, er Svaret dermed givet. Dermed er sagt, at jeg mener, det er forsvareligt. Jeg mener, det er rigtigt, at disse to Former for Overtagelse af Jord har faaet den Placering, de har. Derom var der ogsaa Enighed i Kommissionen, at mellem disse Vilkaar maa de nye Brugere vælge.

I øvrigt skal jeg kun sige, at jeg ikke har opfattet min Opgave her som, at jeg skulde medvirke til at skabe Strid, men mere i Retning af at indbyde til Realitetsforhandling, og jeg tror altsaa, at den Realitetsforhandling, som nu vil komme, vil kunne samle et alt overvejende Flertal her i